

A Nyilas Misi emlékévé keretein belül az Ön izgalmas előadása által nyerhettünk betekintést Móricz Zsigmond és a Kollégium kapcsolatába. Mint korábbi diákja, mesélne a saját Kollégiummal kapcsolatos élményeiről? Hogyan esett a választása épp a Refire?

Annak idején érdekes, hogy nem is merült fel másik középiskolai cél számomra. Egyházi iskolába szerettem volna járni. Akkoriban csak a Refi volt egyházi gimnázium, mindemellett pedig jó hírrel is rendelkezett a városban, tehát ez is egy motiváló tényezőként hatott rám. Ráadásul, ide már hetedikben kellett felvételiznünk. Ebben az volt nagyon szerencsés, hogy viszonylag hamar kiderülhetett, felveszik-e az embert vagy sem. Így amíg a többi osztálytársam rettentően izgult még nyolcadikban, hogy őket hova veszik fel, én már akkor tudtam, hogy a Refiben fogom folytatni a tanulmányaimat.

Mikor is volt Ön a gimnázium diákja?

1992 és 1996 között voltam a gimnáziumnak diákja. Akkor még a másik épületben tanultunk, nem itt, a Péterfia utcán, az osztályfőnököm pedig dr. Győri János tanár úr volt. Ő jelenleg a tanítás mellett a Kollégiumi Baráti Körének is az elnöke.

Ha jól tudom, a Dóczy Gimnáziumban és a Debreceni Egyetemen is tanít, mint irodalomtörténész. Volt olyan konkrét élménye itt, ami segítette a pályaválasztását?

Igazából egyetlen kiváló okot, élményt nem igazán tudnék mondani. Inkább arról volt szó, hogy a történelem volt az a tantárgy, amit nagyon szerettem kezdettől fogva. Abban majdnem biztos voltam, hogy azzal szeretnék továbbtanulni. A másik tárgy kiválasztásában bizonytalan voltam, de Győri János tanár úrnak a magyarórái kezdettől fogva olyan élményt jelentettek, amik elmélyítették bennem az irodalom szeretetét. Persze olvasni addig is nagyon szerettem és tudva, hogy ehhez jó alapozást kaptam Tanár úrtól, így választottam a magyart másik szaknak.

Érdekes módon tanári pályára tudatosan nem készültem, egyszerűen annyit akartam, hogy ezt a két tárgyat tanuljam és úgy voltam vele, hogy majd meglátjuk milyen lesz a tanári praxis. Egy olyan szerencsés helyzetbe kerültem, hogy ötödéves egyetemistaként a Dóczy Gimnáziumban óraadóként kipróbálhattam magam. Az első hónapban nagyon izgultam, nagyon ideges voltam, de az után azt éreztem, hogy igen, ez az én hivatásom, és hogy nagyon szeretek tanítani. Nem egy tudatos elhatározás volt ez a pálya, de azt gondolom, hogy nagyon jól megtaláltam a helyem itt. Ezért is nagyon hálás vagyok többek között a volt gimnáziumomnak, hiszen sok inspirációt adott ilyen téren.

Végül, szeretne valamit mondani a mai diákságnak, a mostani nyolcadikosoknak, ami lelkesítheti őket, segítheti továbbtanulási elképzeléseiket?

Nehéz önmagában egy frappáns mondattal üzeni ezeknek a diákoknak. Én azt gondolom, hogyha valaki egy olyan iskolát szeretne, ahol igazi közösségre lelhet, ahol egy odafigyelő tanári kar van és egy olyan diákság, akik nemcsak egymás mellett vannak, és nemcsak azért járnak az iskolába, hogy tanuljanak, hanem a tanuláson túlmenően egy közösségnek is szeretnének a részesei lenni, akkor itt a helyük. Véleményem szerint ennek az iskolának az évszázados hagyományai éppen erre épültek. Az én időmben ez volt az igazi nagy erőssége, és azt hiszem, hogy a mai napig is ez ennek az iskolának az egyik megtartó ereje.

Ezzel én is egyetértek! Köszönöm az interjút!

Nagyon szívesen, és én köszönöm szépen, hogy kíváncsiak voltatok rám.

***Készítette: Baricz-Nánási Balázs, 11.B osztályos tanuló,
a Csokonai Vitéz Mihály Önképzőköri tagja***